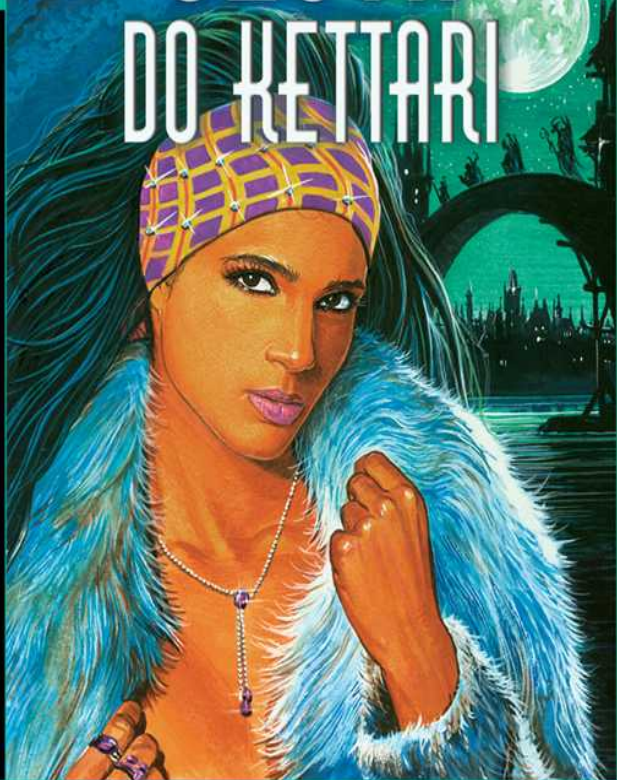

CESTA DO KETTARI

MAX FREI

TRIFID

Max Frei
Cesta do Kettari

Copyright © 1996 by Max Frei
Cover © Milan Fibiger, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-124-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

MAX FREI

CESTA DO KETTARI

MAX FREI

CESTA
DO KETTARI

TRITON

Praha / Kroměříž

Oběť okolností

Když jsem se probudil, v ložnici byla už skoro tma. To vypadalo na rekord: už drahounou dobu jsem nespál až do setmění.

‚Ty fakt chrníš? To je síla!‘ ozvalo se v mé spánkem zpitomělé hlavě Melifarovo volání. ‚To je skvělé, zrovna jsem si vydělal korunu!‘

‚Cože?‘ ptal jsem se nechápavě.

‚Nic zvláštního. Vsadili jsme se s Melamori. Tvrdila, že se do setmění vzbudíš, a já jen tak plácnul, že až po. Byl jsem připraven na prohru. Zachránil's mě.‘

‚Takže u tebe nemám jeden, ale dva obědy. Tvé dluhy, nebožáku, rostou před očima! Finito!‘

Zívl jsem a mrákovitě sestupoval ze schodů, v hlavě mi hučelo jako po pijatyce. Ella s Armstrongem vydatně chrupali u svých misek uprostřed přijímacího pokoje. Zaměstnanec Správy Naprostého Pořádku, farmářský syn Urf, tu během mého spánku určitě byl: kořata vypadala nasyceně a navíc měla krásně rozčesanou srst. V dětství jsem nejednou lekal rodiče svými náměsíčnými pochůzkami, ale takovou náročnou operaci bych bez probuzení stěží zvládl.

Když jsem ze sebe smyl lepkavou pavučinu nadstandardních snů a začínal se zas cítit jako člověk, za dveřmi prosebně zaskučel poslíček ze Syté kostry. Na poslední chvíli jsem si uvědomil, že jsem se ještě nestihl obléci a bez dlouhého rozmýšlení jsem si kolem sebe omotal strakatou Armstrongovu podložku. Není to pochopitelně Plášť Smrti, ale otevřít nahý jsem si netroufal. Když jsem se podíval na poslíčka, došlo mi, že kočičí podestýlka také není nejvhodnější domácí oděv, ale bylo pozdě něco měnit. Má ubohá reputace!

Sotva jsem za vyděšeným mladíčkem zavřel dveře, vrátil jsem kobereček na místo a s chutí se pustil do snídaně. Po prvním šálku kamry mi to začalo myslet mnohem lépe. Došlo mi, že vášnivá hráčka Melamori si mohla vymyslet několik tuctů mnohem nápaditějších záminek k sázce s Melifarem. Asi nebyla proti procvičení nohou v mé přítomnosti, ale styděla se projevit iniciativu. Sázka ohledně mého probuzení je výborný způsob jak nejen zjistit, co se se mnou děje, ale jak se i taktně připomenout. Proto jsem se ihned spojil s tou nevyzpytatelnou bytostí.

„Dobrý den, drahoušku!“

„Nikoli den, nýbrž večer, sire ochrapo! Kvůli vám jsem prohrála korunu!“

„Mea culpa, kaji se. Měl jsem příšernou noc: zdálo se mi o Juffinovi. Dovedeš si to představit?! Potřebuji politovat, ne vynadat. A taky vyvětrat. Jako staré zimné lóchy.“

„Zajdu k tobě za půl hodiny. Sir Juffin mi důvěrně sdělil, že máš dnes večer volno, takže mám velkolepé plány.“

Málem jsem umřel štěstím. A pak jsem se šel oblékat: kdyby mě lady Melamori zastihla v Armstrongově podeštlce, mé šance by prudce klesly. Anebo naopak?

* * *

Když Mistryně Pronásledování, vyjevená vlastní rozhodností, stanula na mém prahu, byl jsem jako ze žurnálu a připraven na vše. „Na vše“ znamená ujít, když bude třeba, tisíc mil po dlážděných chodnicích Jecha v doprovodu lady Melamori. Společné vycházky jsou podle ní přesně to, co potřebují muž a žena, kteří si navzájem nejsou lhotejní... Možná jsem se unáhlil s tím „navzájem“, ale odhodlaný pohled lady Melamori potvrzoval mé nejsmělejší domněnky.

Tentokrát jsme se dostrachali až na Nové Město (půldruhé hodiny chůze od mého domu, mimochodem). Melamori stihla vychrlit spoustu čerstvých drbů, ale poslouchal jsem jen na půl ucha: cítil jsem se až příliš krásně.

„Je tu jedno pozoruhodné místo,“ má souputnice zpomalila. „Stará prázdná vila se zahradou. Večer se v zahra-

dě prodávají dost nemožné nápoje, takže tam nikdo nechodí.“

„Znám spoustu pustých míst s nemožnými nápoji, počínaje vlastním bytem,“ rozesmál jsem se. „Stálo to za to, jít takovou dálku?“

„Tohle je zvláštní místo. Dřív tu bylo venkovské sídlo Řádu Tajemné Trávy: tehdy bylo Jecho mnohem menší než teď, jak sám chápeš. Zkrátka, bude se ti tu líbit. Už jsme tady!“

Vešli jsme do průchodu, jehož vzhled nevěstil na konci tunelu nic esteticky přijatelného. Ale dojem byl klamný: tmavý úzký průchod vedl do zarostlé zahrady ozářené modravým světlem z malinkých koulí naplněných zářícím plynem. Místo obvyklých stolečků tu byly nízké lavičky ukryté mezi věčně zelenými keři Kachcha podobnými obyčejnému jalovci. Vzduch byl podivuhodně chladivý a průzračný, netuhla z něj krev, jen tak příjemně osvěžoval pokožku jako mentolový ubrousek. Zatočila se mi hlava. Zdálo se mi, že jsem báječně mladý a svět kolem je plný tajemství. Když se to tak vezme, je to čistá pravda. Jediná realita zjevená mými smysly.

Samým štěstím jsem se rozplýval.

„Vážně je to tu skvělé!“

„Vid’? Ne aby sis objednal kamru, je tu strašná. Raději si dej něco silnějšího: takové nápoje se při veškeré snaze nedají zkazit.“

„Silnějšího?! Nezapomínej, že pro mě je teprve ráno.“

„Aha... Tím hůř pro tebe, sire Maxi! Já se budu opíjet: pro mě je, jestli dovolíš, už dávno večer.“

„Opíjej se, jak je libo. Doufám, že se tu najde voda z nějakého posvátného pramene. To je přesně to, co bych teď potřeboval.“

Vodu tam bohužel neměli, musel jsem se spokojit se sklenicí jakési nakyslé šťávy. Myslím, že jsme byli s Melamori skvělá dvojice: křehké stvoření přihýbající si velesilného Džubatykského chlastouna a urostlý chlap v Plášti Smrti usrkávající šťávičku.

„Jestli mám něco říct, tak tady!“ vyhrkla najednou Melamori zčervenalá svým pitivem.

Zmlkla, jako by se zalekla svého vlastního hlasu. Ve chvíli, kdy jsem ji chtěl pošouchnout, nečekaně pokračovala.

„Co se týče toho mého strachu, Maxi. Na něco jsem už přišla! Řekni mi, jaké máš oči!“

„No... Jaké... Řekl bych, že hnědé... Nebo...“

Byl jsem v šoku. Nehodní Mistři, co je to s mou pamětí?! Jak by mohl člověk zapomenout, jaké má oči?

„No vidíš, sám nevíš! Tak se podívej,“ Melamori vyndala ze záhybů lóchů malé zrcátko. „Jen se podívej!“

Ze zrcátka se na mě díval pár šedých očí kulatých údivem.

„Co je to se mnou? Úplně jsem zapomněl, to jsou věci!“

„Zapomněl? Ani se nedivím: včera večer jsi je měl opravdu hnědé. A ráno zelené jako potomek drachců. A když jsem přišla do správy tři dny před Koncem Roku, tak jsi je měl modré. Ještě jsem si říkala, že je máš jako strýc Kima...“

„To je od tebe hezké, Melamori, že si všímáš takových maličkostí. Pro mě je to novinka. Ani se mi tomu nechce věřit. Nespletla sis to?“

„O co se vsadíme?“ usmála se Melamori. „Podíváš se na sebe za hodinu. Pořád se ti mění.“

„Nebudu se s tebou sázet!“ zabručel jsem, když jsem jí vracel zrcátko. „Ty bys mě dočista oholila... Řekni mi ale, co s tím má co společného strach? No tak se mění oči, to je mi taky kouzlo! Kdo by to byl řekl... Máš v Sedmilístku celé příbuzenstvo. Měla bys být zvyklá.“

„No právě! Vím toho hodně, ale o něčem takovém jsem ještě neslyšela. Včera večer, když mi to konečně secvaklo, jsem se ptala strýce Kimy... Neřekla jsem mu, že jde o tebe, tvrdila jsem, že mluvím o jednom z kurýrů... A Kima prohlásil, že se mi to jen zdálo, protože podle něj něco takového není možné. Neodvážila jsem trvat na svém, ale dnes ráno jsem se zeptala Juffina. Víš, co mi odpověděl?“

„Zkusím hádat. ‚Na Světě je mnoho záhad.‘ Nebo: ‚Nelam si hlavu zbytečnostmi, Melamori.‘ Uhodl jsem?“

„Skoro!“ povzdechla si Melamori. „Začal se smát a prohlásil, že to není tvůj jediný půvab. A dodal, že město je plné obyčejných mladíků bez jakýkoliv zvláštností, a proto se ani trochu nehodí pro práci v našem oddělení.“

„To rád slyším!“ usmál jsem se. „Poděkuj mu, až ho potkáš.“

„Sire Maxi, všechno je to zábavné, ale... Víš jistě, že jsi člověk?“

„Nevím,“ rozesmál jsem se. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel!“

„Sir Juffin reagoval na mou otázku naprosto stejně... A stejně tak se chechtal. A co mám dělat já?! Odejít ze služby, abych vás... tě neviděla?! Sire Maxi, to se ptám tebe!“

Asi jsem si měl okamžitě vymyslet nějakou uklidňující hloupost. Bylo to v mém zájmu. Ale Melamori se mi líbila natolik, že se mi nechtělo ani lhát, ani se jakkoli vykrucovat.

„Opravdu nevím!“ opakoval jsem. „Vždycky jsem byl přesvědčen, že obyčejnější člověk než já by se těžko hledal – ať už to zní jakkoli divně... Neměla bys mě tím trápit, Melamori! Nejsi přece žádná bábovka, jak se tak vyznám v lidech.“

„To nejsem. Ale... Vyrostla jsem mezi zvláštními lidmi, Maxi. S otcem se v Době Temna počítalo na trůn, kdyby skonali oba Gurigové, pak tu byli strýčkové a tety z Řádu Sedmilítku a ještě matčin rod spřízněný s prastarou Královskou dynastií. Dovedeš si představit takové prostředí! Zvykla jsem si na to, že sama jsem ‚zvláštní‘. Nejdůležitější nebo co... Všechno znám, všechno chápu a kohokoliv dostanu do úzkých... Nebo skoro kohokoliv. Stěží jsem si zvykla na to, že sir Juffin Halley je nad mé chápání, jelikož dějiny Dob Temna neznám z knih, ale z vypravování očitých svědků. Někdy ti to poví, jestli ti to ještě nevyprávěl! Nechci ale, aby mě přitahoval člověk, který... Kterého...“

„Kterého nemůžeš ‚dostat do úzkých‘?“ zeptal jsem se chápavě.

„Asi ano. Navíc mě tak vychovali... Zkrátka, když něčemu nerozumím, tak se toho bojím. Řád Sedmilístku na tom stojí, jestli tě to zajímá: opatrnost a poznání, právě v tomto pořadí! No a jelikož toho neznám zas až tak málo a téměř všechno si dovedu nějak vysvětlit, tak většinou nejsem moc zbabělá. Když se ale podívám na tebe, sire Maxi, jsem ztracená!“

„Máš jen jednu možnost,“ mrknul jsem na ni. „Musíš mě dokonaleji prozkoumat. Přejdi od opatrnosti k poznávání! Zjistíš, že jsem naprosto triviální, a všechno bude v pořádku. Radím ti, aby sis pospíšila: do příštího úplňku definitivně pozbudu lidské podoby.“

Nezbývalo mi nic jiného, než to brát s humorem: tak takové problémy s dívkami jsem ještě neměl! Zpravidla se jim nezamlouvalo něco docela jiného. Optimisticky jsem předpokládal, že se dokážu vypořádat s Melamorinými mlhavými strachy levou zadní. Když mě lépe pozná, tak pochopí, že se ke mně může chovat jakkoli, jenom ne bázně. Jako hrůza řítící se temnou nocí vypadám naprosto nepřesvědčivě.

Večer skončil halasnou likvidací další láhve exkluzivního Řádového vína v Melamorině salonu. Neocitli jsme se tam sami, nýbrž ve společnosti jejích osmi (jen si to představte!) kamarádek. Slečny byly jedna hezčí než druhá, a tak usilovně štěbetaly, že mi z toho šla hlava kolem.

Melamori to tak přehnalas s povzbuzujícími nápoji, že jsem na rozloučenou dostal dost vášnivý polibek. Téměř opravdový. Byl jsem z toho tak vedle, že jsem si řekl, že se budu radovat z toho, co je, a dál se uvidí!

* * *

Zbytek noci jsem prochodil po Jechu a děsil přitom osamocené chodce svým Pláštěm Smrti. Hlava mi třeštila v lechtivé předtuše. Jakýsi spící instinkt si žádal okamžité zoufalé činy. Ale výchova nakonec zvítězila: do okna Melamoriny ložnice jsem přeci jen nevyšplhal.

Usnout se mi ostatně taky nepovedlo, dokonce ani po poledni. Po dvou hodinách převalování pod příkrývkami

jsem rezignoval na svůj denní režim a odebral se do Domu u Mostu mnohem dřív, než jsem měl.

„Nemůžeš spát, Maxi?“

Málokdy jsem měl možnost vidět svého šéfa ve špatné náladě, ale tak šťastný jako dnes ještě nikdy nebyl.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se. „Bubuta přeci jen zemřel?“

„Co tě nemá, Maxi, je v pořádku. Chce vás s Melifarem pozvat na návštěvu, jen co bude schopen vstát z postele. Takže se připrav! Být zachráncem generála Bubuty Bocha není jen tak: mám podezření, že vděk tohoto kouzelného člověka bude mnohem tíživější, než jeho hněv... Ale dost už o něm! Pamatuješ si ještě na Čakkattův koláč?“

„Aby ne! Á, chápu. Dokázal jste získat další porci?“

„Dívej se na věci v širších souvislostech! Brzy si bude Čakkattův koláč moci dopřát i ten poslední člověk ve městě. A my taky, pochopitelně.“

„Jak to?“ zeptal jsem se opatrně. „Copak se chystáte přepsat Lemrouchův Kodex?“

„Vždy jsem věděl, že tvá intuice je naprosto mimořádná! Uhádl jsi, Maxi! Ne snad celý přepsat, ale... Zkrátka, navrhli jsme malou úpravu. Takovou korigující úpravičku... Už je to připravené. Zbývá získat oficiální souhlas Velmistra Nuflina. Musíme za ním kvůli tomu zajet. Když říkám ‚musíme‘, mám na mysli nás dva. Vlastně tři: sir Kofa je pozván také.“

„Juffine,“ málem jsem ztratil řeč. „Proč já? Samozřejmě, že mi to lichotí a tak dál... Ale jste si jist, že jsem ten správný člověk, kterého byste měl odtáhnout do rezidence Sedmilítku? A co moje barva očí? Nedají vás do Holomi za obcování s bytostmi z jiného světa? Zdá se, že lady Melamori by takový návrh podpořila!“

„Už ti to všechno vyklopila? Legrační holka! Na rozdíl od ní je Nuflin vážný chlapík. A má za sebou nebývale dlouhý život. Vyzná se v Opravdové magii i ve všem ostatním. Na začátku dob temna se mi jeho emisarové váleli u nohou. Mimochodem, právě proto, že se ve všem vyznal. Bez takových lidí, jako jsme my se sirem Mabou, by Řád Vodní Vrány...“

„Vodní Vrány?“ rozesmál jsem se.

„Jen se směj... Teď už můžeš. Ale před půldruhým stoletím to žádná legrace nebyla. Byla za nimi opravdová Síla, ne nějaká praštěná kouzla! Právě kvůli nim mohl Svět zmizet k Temným Mistrům. Ostatní jen přicmrndávali...“

„Stejně je to legrační! Z toho tedy vyplývá, že vítězství Krále a Řádu Sedmilístků v Boji za Kodex je dílo vašich rukou?“

„Jen zčásti. Někdy ti to ve volném čase povím, ale až budeš schopen pochopit z toho alespoň polovinu. Neměj mi to za zlé: schopnost pochopit je zde dána zkušenostmi, nikoli intelektem... Ale abych se vrátil k tvé otázce. Beru s sebou tebe a sira Kofu proto, že mě o to požádal sám Nufflin. Je pán domu, on o tom musí rozhodovat.“

„Chce se podívat na exota z jiného světa?“

„Chce se podívat na mého budoucího následovníka, když už...“

Málem jsem upadl i se židlí. A hned jsem se pustil do dechových cvičení Lonly-Locklyho. Zdá se, že právě to mi pomohlo přežít.

„Nijak si to neber,“ usmál se Juffin. „Co je ti po tom, co bude za tři sta let? Pokud vím, nikdy ses nechystal žít tak dlouho, tak mé prohlášení vnímej jako informaci o svém záhrobním životě. Souhlas?“

„Souhlas,“ vydechl jsem. „Ale stejně už takový fórky nedělejte, ano?“

„A kdo říká, že jsou to fórky? Už s těmi nářky přestaň! Vždyť přeci víš od začátku, proč jsem tě sem vytáhl. Jiná věc je, že sis to celou dobu nechtěl připustit. Co umíš, to umíš... Radši uvař kamru, nesmíš ztrácet formu.“

„Tak to už je lepší! Teď si uříznu ostudu, vy mě přeřadíte k uklízečům a všechno bude v pořádku.“

„Jen se nedělej,“ ušklíbl se Juffin, když ochutnal můj výtvor. „Dneska je to dokonce lepší než předevčírem.“

Přesně hodinu před soumrakem se zjevil sir Kofa Joch, tentokrát ve vlastní podobě, zahalený do nádherných tmavě purpurových lóchů. Nikdy jsem neviděl takové silné, jakoby zevnitř sálající světlo.

„Na takové oblečení má nárok jen sir Kofa!“ sděloval Juffin. „Jelikož strážil klid tohoto hříšného městečka během dvou set let. V tu dobu vzbuzoval post velitele Městské policie mnohem větší úctu, než titul Velmistra. A ne nadarmo: právě díky Kofovi se Doba Temna obyvatel Jecha téměř netkla... Zabít ho za to je málo: ti obyvatelé mi tedy dali!“

„Jistěže to byla má vina,“ řekl kajícně sir Kofa Joch. „Ale co jsem měl dělat, byla to má povinnost!“

„A jak se to stalo, že na vašem místě teď sedí generál Bubuta?“ zeptal jsem se. „Kvůli intrikám?“

Juffin s Kofou se na sebe podívali a šklebili se smíchy. Nechápatě jsem pomrkvával.

„Hochu, pořád jsi nepochopil, kde to vlastně pracuješ!“ Sir Kofa se uklidnil jako první. „Vysvětluji: bylo to povýšení. A jaké! Copak nevíš, že sir Juffin je druhá osoba ve státě?“

„Po Králi?“

„Nedej se vysmát! Po Mistru Nuflinovi, samozřejmě. A my dva s Jeho Veličenstvem Gurigem VIII. se plácáme v prvním půltuctu.“

„To jsou mi věci!“ vrtěl jsem zklamaně hlavou.

„Nic si z toho nedělej, Maxi! Koneckonců je to neoficiální verze hierarchického žebříčku a v životě nikterak nepřekáží. Jedeme!“

A jeli jsme do Jafachu.

* * *

Jasná Brána zámku Jafachu, rezidence Řádu Sedmilítku, Dobrotivého a Jediného, se otvírá pouze dvakrát denně: za svítání a za setmění. Brzy ráno se otvírá pro představitele Královského Dvora a další významné osoby. A za setmění sem pronikají takové temné bytosti jako my. Má se

za to, že Malé Tajné Pátrací Vojsko je nejzlověstnější organizace v celém Spojeném Království. Ačkoli z hlediska zasvěcených to zní víc než směšně.

Velmistr Řádu Sedmilítku Nuflin Moni Mach na nás čekal v tmavém prostorném sálu. Rozeznat jeho obličej v hustém šeru bylo prakticky nemožné. Později jsem pochopil, že už dávno nemá žádný obličej. Přesněji řečeno, stařík už sám pozapomněl svůj obličej, a proto nemá nikdo nárok jej spatřit. A kromě toho jsem ještě pochopil, že mi toto vysvětlení ráčil bezhlesně poskytnout sám Velmistr.

„Nebudete mi věřit, jaké je to ohromné štěstí dožít se vaší návštěvy, pánové! A co myslíte? Dožil jsem se jí.“

Hlas Mistra Nuflina svědčil o velmi vysokém věku, ale za chvilíčkem se hlasem se skrývala taková neuvěřitelná síla, až jsem se schouлил. Mimochodem, tón zvolil žertovný a přátelský. Pouštět na návštěvníky hrůzu věru nemusel – jako každý, kdo zná svou sílu.

„Ty teď sloužíš u Juffina, hochu?“ Nuflin Moni Mach se na mě zahleděl s neskrývanou zvědavostí. „A co tomu říkáš, té službě? Říká se, že jsi úspěšný! Nemusíš se před staříkem Nuflinem ostýchat, Maxi! Mě se musíš buď bát, nebo nebát. To první ti je celkem nanic: nejsme přece nepřátelé... Nemusíš mi odpovídat, sedni si a poslouvej, co budou říkat staří moudří lidé. Pak to budeš vypravovat vnukům. Ačkoli, kde ty bys mohl vzít vnuky!“

Vryl jsem si Velmistrovu radu k srdci a mlčky jsem se posadil na pohodlné pohovce. Mí starší kolegové učinili totéž.

„Juffine, ty tak rád dobře jíš!“ řekl přívětivě Nuflin. „Je až k nevíře, žes to tak dlouho vydržel bez toho pozměňovacího návrhu. Mí hoši jsou jím přímo nadšeni. Říkají, že opozice bude muset zmlknout alespoň na dvě stě let. To jsou mi taky teoretikové! Kofo, ty jsi moudrý člověk, řekni mi upřímně: viděl's někdy tu ‚opozici‘? Já na ni vůbec nevěřím. Jsou to dětské výmysly. Mým hochům se zdá, že bez nepřátel se bude starému Nuflinovi žít nudně... Řekni mi, Kofo, cožpak se tak špatně vyznám v lidech?“

„Máte pravdu,“ potvrdil Slyšící Mistr. „Pokud vůbec nějaká opozice existuje, tak ne v Jechu. A jestli někdo něco říká o jakémisi Landalandu...“

„A my se tolik bojíme, že ano?“ pokračoval Nuflin. „My ani nevíme, co máme dělat... Dobrá, v tomhle máme jasno. Juffine, řekni mi, jak bude vypadat celý ten binec, a ukončíme to. Mimochodem, ten tvůj hoch nespal dvě noci, víš to? Nesmíš své lidi tak trápit! Vždycky jsi byl takový zlý člověk...“

„On se mučí sám, bez cizí pomoci!“ usmál se Juffin. „Co se týče pozměňovacího návrhu... Každý kuchař dostane Ochollovu náušnici do ucha, jako ji mají vaši svěřenci, a ať si pak v kuchyni experimentují se zakázanou magií, lhostejno zda s Černou nebo Bílou; do dvacátého stupně, pochopitelně. Víc už ovšem ne!“

„Nač by jim, Juffine, byla vyšší? Jestli si chce poctivý kuchař uvařit, víc ani nepotřebuje!“

„Ano. Navíc si můžeme být jisti, že se k vyšší nikdy neodhodlají. Přeci jen to bude alespoň jakási doplňková záruka bezpečnosti!“

„A proč jsi až dosud mlčel, Juffine? Snad jsi nečekal, až začnu přemýšlet o takových věcech? Mně i beztak vaří velmi obstojně! Kdo by si to byl pomyslel: teď budou mít všichni lidé stejně dobrý oběd jako za starých časů! Postaví nám pomník před každou hospodou. A mladému Gurigovi taky, aby nežárnil.“

Pečlivě jsem sledoval rozhovor a hned jsem pochopil, že Lemrouchův Kodex už dál nebude bránit kulinářským zázrakům. Dokonce mě to trochu děsilo: jestliže jsem i dosud byl strašný žrout, co se mnou bude teď?! Co když se vykrmím do Bubutových rozměrů? A lady Melamori se mě začne bát ještě víc: když vystrčím pupek...

V jistou chvíli se mi zdálo, že hovoru je přítomen ještě jeden posluchač, jenže neviditelný... Dokonce jsem zřetelně zaslechl známé shovívavé chichotání. Že by se zvědavost sira Maby Kalocha vztahovala i na tak přízemní otázky? V každém případě jsem znal jen jednoho milovníka neviditelného pozorování vážných událostí!

Mé úvahy přerušil Mistr Nuflin.

„A co si o tom všem myslíš ty, mladíku? Ty se také rád dobře najíš?“

„Rád. Jsem ale mizerný kuchař, proto se můj názor na tuto věc zcela shoduje s filozofií sira Maby Kalocha: je jedno, odkud jídlo pochází, třeba i z jiného Světa, hlavně aby bylo dobré! Říkám to správně?“ zeptal jsem se podlézavě a zamířil tázavý pohled do tmavého rohu, odkud se na nás po mém soudu díval samotný Maba.

Upřímně řečeno to byl vtípek určený speciálně siru Juffinovi Halleymu: zdálo se mi, že můj šéf ho ocení a ostatní si ho ani nepovšimnou. Místo toho se na mě všichni tři začali dívat jako amatérští botanici na nějaký vzácný druh masožravé rostliny: s obdivem a strachem.

„Ohó, Juffine!“ chvějící se Velmistřův hlas rozťal ticho. „Ten tvůj hoch má ale nos! Vyčmukat starého prohnaného Mabu – kdo by si to pomyslel?! Kde’s ho našel?“

„Přibližně ve stejných místech, kde jsme spolu kdysi pohřbívali Lojso Pondochvu. Dokonce ještě dál...“

„Něco ti řeknu, Juffine: ten za to stojí!“

Pocítil jsem, že se na mě Velmistr opět zadíval. Nedá se říci, že bych tím byl potěšen, ale snášel jsem to rozumně. Po nějakou dobu si mě Nuflin zkoumavě prohlížel, a potom znovu promluvil.

„Chlapče, zeptej se tady lišáka Juffina, kdy se starý Nuflin naposledy divil! Ba ne, radši se ho ani neptej: když si to nepamatuji já sám, on si také nevzpomene! Ale kdyby se někdy někdo ptal tebe, můžeš mu říct, že starý Nuflin se velmi podívoval večer třetího dne šestnáctého roku Epoquey Kodexu. A bude to pravda, protože dneska jsem se pěkně divil! Co pro tebe mohu udělat, hochu? Taková věc se musí hned odměnit, aby si člověk později nekousal lokty!“

Šla mi z toho všeho hlava kolem, ale řekl jsem si, že nemá cenu nic vysvětlovat. Jestli si Velmistr Nuflin myslí, že jsem génius – nu což, ať je po jeho! Sice se trochu stydím, ale Juffin má radost. Jednu prosbu jsem opravdu měl.

„Pokud mě chcete učinit šťastným, je to zcela ve vaší moci,“ velmi jsem se snažil být uctivý, ačkoli to, zdá se, nebylo potřeba.

„Maxi, já přece vím i bez tebe, že vše je v mé moci,“ usmál se stařík. „Mluv k věci!“

„Dovolte mi někdy nosit obyčejný oděv - ne ve službě, pochopitelně. Ve volném čase.“ Demonstrativně jsem roz táhl zlato-černý lem Pláště Smrti. „Ve službě je nezbytný a navíc je opravdu krásný... Ale někdy mám chuť být nenápadný. Navíc se ukázalo, že vůbec nemusím být rozčilený nebo vystrašený, abych se stal jedovatým. Život mi předvedl, že tu schopnost mám pořád. Ale zase se nemusíte bát vyvést mě z míry: jsem schopen se ovládat.“

„Kdo by si to byl pomyslel: takový hodný hoch a tak jedovatý!“ řekl pobaveně Nuflin.

„Poděkujte Velmistru Machlilglovi Annochovi!“ usmál se Juffin. „Pamatujete na něj?“

„Abych si nepamatoval! Takový malý človíček... A tak vážný! Tak to od něho jsi dostal takový dárek, Maxi? To bylo od něj chytré: alespoň někomu předat něco užitečného! Tak jak, Juffine, mluví ten hoch pravdu? Skutečně má taková jedovatá ústa? A může je používat, i když je dobrý?“

„Max ještě není natolik moudrý, aby vám lhal. Lhát bude možná za tři sta let.“

„Chvála Nebesům, toho se nedožiju! Tak tedy poslouchej, Maxi: když nejsi ve službě, nos si, co se ti líbí! A měj na paměti, že jsi mi za tuto úsluhu dlužen... Nuflin přeci jen nemění zavedené tradice každý den.“

„Nevím, jak bych vám vyjádřil svou vděčnost!“

Opravdu jsem byl šťastný. Věnovali mi svobodu, nádhernou volnost být nenápadným člověkem. Potlachat si s dobrými hospodskými, nabídnout tabák sympatickým stařečkům, navazovat krátkodobá, ale vášnivá přátelství s neznámými psy. Co je ještě třeba ke štěstí?

„Až budeš starší, pochopíš, že Plášť Smrti nepotřebují všichni ti hloupí lidé, ale ty sám,“ řekl poučně Velmistr. „Pak si vzpomeneš na starého moudrého Nuflina! Plášť

Smrti, stejně jako Plášť Velmistra, je velmi dobrý způsob, jak říci Světu ,ne‘! Oni jsou tu pro sebe a ty právě tak. Jen mi neříkej, že nechceš tomuto Světu říkat ,ne‘! Poslechnu si tě, až se tu objevíš za pět set let!“

Soudě podle všeho, stařík snadno zapomněl na svůj vlastní nedávný slib, že nebude žít ani dalších tři sta let. Nebo že by si představoval, že bude moct přijímat návštěvníky i po smrti? Kdoví, jak to ti Velmistři mají zařízeno po smrti...

„Nebudeme utrácet váš drahocenný čas, Nufline,“ řekl Juffin, vstávaje z křesla. „Vím, jak rychle vás návštěvníci omrzí. Dokonce i takoví skvělí hoši, jako jsme my.“

„Jen se nedělej, Juffine! Já přece vím, že chcete jít na večeři... A pořádně mě proprat! Myslíte, že vám v tom chci bránit? Nebo vás pozvat na večeři k sobě? Tak to mě ještě znáte málo. Jděte si k tomu svému Žroutovi... A ty si udělej hezkou noc, chlapče. Budeš to potřebovat!“

Nehodní Mistři, co tím chtěl říci?!

* * *

Opustili jsme Jafach podzemními chodbami, které spojovaly zámek se sklepením Domu u Mostu. Jak jsem vyrozuměl, byla to důležitá součást rituálu: do rezidence Řádu Sedmiústku se vchází před zraky všech zájemců, ale opustit toto posvátné místo je třeba tajně, vlastním, předem připraveným východem: průvodcovské služby se návštěvníkům neposkytují a otevírat bránu kvůli nim nikdo nebude.

„A kdo je ten Lojso Pondochva, kterého jste pochovali kdoví kde?“ zeptal jsem se, jen jsme překročili práh.

„Lojso... Velmistr toho Řádu Vodní Vrány, jehož název tě tak rozveselil. Jdi spát, hrdino!“ zamrkal na mě Juffin. „Ty jsi mi opravdu ,noční tvář‘! Zavírají se ti oči vestoje. Stejně musíme s Kofou pracovat celou noc.“

„Kvůli takové svaté věci stojí za to pracovat,“ pokýval sir Kofa důležitě hlavou. „Blahopřeji, Juffine! Takhle jednoduše dosáhnout úpravy Kodexu... Ten stařík vám vložene zobe z ruky!“

„Ještě dobře, že zrovna mně. Dovedete si představit, Kofo, že by zobal někomu jinému?“

„Hrůza! Poslechni Juffina, Maxi. Jdi spát. Nebyl bys teď příliš k užitku...“

Nic jsem nenamítal. S užitekem to věru vypadalo bledě. Leda že by mým spícím tělem ucpali škvíry, aby netáhlo. Ale dosud si uživatelé Domu u Mostu na průvan nestěžovali.

* * *

Byl jsem sice ospalý, ale přeci jen jsem poslal po cestě zprávu lady Melamori.

„Jak se máš, drahoušku?“

„Nijak. Jelikož ses potuloval po Jafachu, musela jsem hostit Melifara. A děvčata, samozřejmě. Našli v sobě navzájem zalíbení. Ještě chudák po tom multiflirtu nepřišel k sobě. Je zvyklý nafukovat hlavu vždy jen jedné slečně, a najednou se mu otevřely takové možnosti...“

„A já jsem se jim líbil?“

„Nevím, nepamatuji si... Včera jsem to pěkně přehnala s Chlastounem a všelijakými likéry. Dobrou noc, Maxi. Už usínám.“

„Tak zítra?“ zeptal jsem se s nadějí.

„Jistě. Finito!“

Melamori taky začala používat tohle moje hloupé slovíčko. Bylo mi to příjemné, jako kdyby ode mě nosila v kapse nějakou cetku a čas od času ji ukazovala známým.

* * *

Stačilo usnout, a můj život, i beztak ne právě nudný, se stal ještě zajímavějším. Zdálo se mi, že se v mé ložnici majetnický usadil neviditelný host.

„Nazdar, jasnovidče!“ Hlas Maby Kalocha jsem poznal okamžitě. „Jsi pašák, žes mě objevil. A příště se nevychloubej, jasné? Všichni i tak vědí, že jsi chytrý a já rád zůstávám v utajení.“

„Odpusťte, sire Mabo!“

Sice jsem spal, ale nemyslelo mi to špatně, takže jsem hned věděl, o čem je řeč.

„Nic hrozného se nestalo, ti tři jsou ještě ze starých dob... Ucítili mě i bez tvého žertíku. Ale pro příště si pamatuj: jestli si chceš se mnou promluvit, použij k tomu telepatickou řeč. A sdělovat všem přítomným ‚Je zde sir Maba Kaloch‘ opravdu není třeba, jasné?“

„Dobrá,“ zabrumlal jsem. Pořád jsem se ještě trochu styděl.

„Tak výborně. A když už mě to sem přiválo, něco ti věnuji.“

„A co?“

„Co, co... Něco pěkného! Od té chvíle dobře opatruj svůj polštář! Dávej pozor, aby ti ho nikdo nikdy nepřendal.“

„Proč?“

„Protože polštář takového velkého hrdiny se může stát skvělou ucpávkou Skuliny mezi Světy... Vyjadřuji se srozumitelně?“

„Ne!“ řekl jsem po pravdě.

„Ale Maxi! Nechápu, jak tě může chudák Juffin něčemu naučit! Tak dobrá... Pamatuješ si, jak jsem zpod stolu vytahoval všelijaké to pohoštění?“

„Ano,“ rozzářil jsem se. „Chcete říct, že to teď taky dokážu?“

„No, řekněme, že **takhle** to jen tak nedokážeš, ale když se budeš pěkně snažit, tak se ti možná povede z dalekých Světů vyškrábnout ty své směšné kuřácké tyčinky, bez kterých tě život netěší. Zkus to, až se vzbudíš. A polštář přitluč k podlaze hřebíky, to ti radím já!“

„Ale co mám udělat?“

„Strčit ruku pod polštář. A pak už všechno půjde jako po másle. Ale obrň se trpělivostí, hochu. Zpočátku to je značně zdoluhavá procedura. Uvidíš sám!“

„Tedy, sire Mabo... Jestli se mi podaří získat alespoň jednu normální cigaretu, jsem vaším věčným dlužníkem!“

„To je skvělé. Tvůj směšný zvyk je nejlepší záruka, že budeš vzorně cvičit. Dobrá praxe – tu teď zrovna potřebuješ! Tak já už jdu.“

„A... A budete se mi ještě někdy zdát?“ zeptal jsem se naléhavě. „Třeba se mi povede se od vás ještě něčemu přiučit?“

„Povede, samozřejmě. A dokonce i bez mé pomoci. Neslibuji ti, že tě budu v nejbližší době často navštěvovat, Maxi. Jsi tak mladý a já tak starý... Zatím je to pro mě nuda tě učit, Maxi. Ať se s tebou páře Juffin! Tím spíš, že teď se ti může zdát úplně něco jiného. Už na to máš...“

„Co máte na mysli?“

Nemělo to cenu: sir Maba Kaloch už zmizel. Místo něj stála ve dveřích Melamori. Zaradoval jsem se, a kdovíproč jsem se nedivil.

„Krásný sen, drahoušku!“ řekl jsem vesele. „Jak rád tě vidím!“

„Je to opravdu sen?“ zeptala se Melamori. „Jsi si tím jist?“

„Ano. Navíc je to můj sen, nikoli tvůj. Zdáš se mi.“

Melamori se usmála a začala se rozplývat. Jemná silueta už byla celá průhledná. Chtěl jsem ji udržet, ale pochopil jsem, že se nemůžu pohnout. Vážil jsem tunu... Ale ne, mnohem víc!

„Ano, už jsem skoro doma,“ udiveně zapištěla Melamori a zmizela docela.

* * *

Vzbudil jsem se. Bylo časně ráno. Armstrong s Ellou potichoučku funěli někde u mých nohou. ‚Kotata! Mohla by posunout polštář, totiž ucpávku... A jiné Světy vtrhnou do mé nešťastné ložnice!‘ vyděsil jsem se v polospánku. Vymrštil jsem se k malé skříňce na konci pokoje. Našel jsem cívku nití a jehlu. Moje shánčlivost mě někdy vysloveně překvapuje! Znova jsem si vlezl do postele a pevně přišil rohy polštáře k tlustému spacímu koberci. Znovu jsem popadl dech: tak, teď je vše v pořádku. Můžu spát dál.

Má hlava spočinula na koberci vedle přišitého polštáře a já jsem odpadl. Tentokrát se mi nic nezdálo, nebo jsem si to nezapamatoval...

Definitivně jsem se vzbudil kolem poledne. Slunce, nádherně drzé, jaké umí být jen na začátku jara, zvědavě nakukovalo za závěsy. Zamyšleně jsem se podíval na příšitý polštář: co je to za blbost?! A tu se mi všechno vybavilo.

Zkuste třikrát hádat, co jsem udělal ze všeho nejdřív. Samozřejmě, že jsem vsunul ruku do hypotetické ‚Škvíry mezi Světy‘ a ztuhl ve slastném očekávání. Nic zvláštního jsem necítil.

Muselo to vypadat pěkně hloupě: nahý člověk na čtyřech, jedna ruka pod polštářem, v obličeji napjaté očekávání zázraku... Ještě, že jsou aspoň zatažené závěsy!

Asi za čtvrt hodiny jsem si začal myslet, že sir Maba Kaloch si rád zašprýmuje. Dobrý vtíp, malá, ale dokonalá msta za mé nedávné ‚odhalení‘... Vždyť ale sám říkal, že je to ‚značně zdlouhavá procedura‘, takže naděje, která má tu nádhernou vlastnost umírat jako poslední, ještě dlela v jednom z tmavých koutů mého srdce – předpokládám, že v levé komoře.

Uběhlo ještě asi deset minut. Otekly mi nohy, nešťastný loket prosil o smilování. Naděje zakoušela předsmrtné křeče. A tu jsem pochopil, že prsty mé pravé ruky už neleží na měkkém koberci pod teplým polštářem. Byly... Ale ne, nebyly vůbec nikde! Zároveň jsem mohl prsty docela klidně hýbat, ale bylo k tomu zapotřebí, abych zapojil spíš vůli než svaly.

Tak jsem se vyděsil, že jsem zapomněl na všechno na světě. Oteklé nohy, křeč v ramenou – takové prkotiny! Co se stalo s mou nebohou tlapou, to bych tedy rád věděl, děravé nebe nade všemi! Nepotřebuju ty pitomý cigarety, budu kouřit ten smradlavej dýmkovej tabák, hlavně mi vraťte mou milovanou ruku! Ačkoli ani cigareta by mi v tuhle chvíli neuškodila!

Tak jsem sebou trhl nazpátek, že jsem ztratil rovnováhu a praštil sebou na bok. Ještěže pád z kleku není nic hrozného! Nervózně jsem se zasmál. Má ruka byla znovu u mě. Ba co víc, mezi prostředníčkem a ukazováčkem svírala napůl vykouřenou zapálenou cigaretu. Filtr obarvený červenou rtěnkou. Aha, oloupil jsem nějakou sleč-

nu! Modrá číslíčka 555 pod filtrem... Nehodní Mistři, to přece nehraje žádnou roli! Šluknul jsem si, a zatočila se mi hlava.

Nouze ze mě udělala nechutného skrblíka: po několika vteřinách jsem uhasil cigaretu a šel se mýt. Potom jsem si ohřál zbytek včerejší kamry, sedl si do křesla a s rozechvěním dokouřil pomačkaný nedopalek. Kouzelný začátek dne. Jako bych se dostal do pohádky.

Snad není třeba dodávat, že jsem až do soumraku nevylezl z ložnice. Kaji se, ale ani přání uvidět Melamori mě nepřimělo vydat se do Domu u Mostu dřív.

První zkušenost, jak se ukázalo, byla nejlepší: při dalších pokusech jsem musel čekat ještě déle. Už jsem ale věděl, zač trpím! Před odchodem do služby jsem měl čtyři cigarety: tři použité a jednu celou. Pečlivě jsem svou kořist uschoval do kapsy Pláště Smrti a vydal se do Správy Naprostého Pořádku. Kvůli všem těm experimentům jsem se dokonce zapomněl najíst.

* * *

Abych se přiznal, po včerejší historické události jsem čekal, že před dveřmi pro návštěvníky bude stát dlouhá fronta kuchařů prahnoucích po kýženém povolení používat ve své kuchyni zakázaného dvacátého stupně a po Ochollově náušnici.

Nic takového! Návštěvníci nebyli ani na ulici, ani na chodbě, dokonce ani v Sále Společné Práce, kde se měla zřídit dočasná úřadovna. Na stole seděl Melifaro, ve tváři znuděný výraz dobře odpočinutého člověka. Sir Juffin Halley mně vyšel v ústrety ze své pracovny.

„To jsou mi věci, Maxi! Jsi tu dnes na čas, a ne o tři hodiny dřív. Co je to s tebou, hochu?“

„Copak vy nic nevíte? Zdál se mi sir Maba.“

„Ano? A co má být? Sen byl tak sladký, že ses nemohl vzbudit?“

„Vy to nevíte? Naučil mě vytahovat cigarety pod polštářem!“

„To se podívejme, jaký je starostlivý! To jsem ani nečekal... A povedlo se ti to? Nejspíš povedlo, máš to napsáno velkými písmeny ve tváři! Je to divné, Maba nikdy nebyl dobrý učitel: nemá dost trpělivosti babrat se s neofity... Mluvíme o naprostých hloupostech, Melifaro, pušť to z hlavy!“ Juffin si konečně všiml zvědavě vyvalených očí své Denní Tváře. „Asi teď budeš muset víc pracovat, chudáku! Jak jsem vyrozuměl, sir Max bude od této chvíle věnovat všechn svůj čas zábavným hrám s vlastním polštářem.“

„Ano, to je vážný důvod!“ přikývl Melifaro. „Proč by ses tu měl zabývat nějakými hloupostmi? Polštář, to je pochopitelné. Za čas třeba dorosteš k hrám s dekou.“

Byl jsem velkorysý, jako každý doopravdy šťastný člověk.

„Jen mě zatím nepohřbívej, ještě si spolu zaskotačíme... Radši mi řekněte, kde jsou kuchaři? Nebo jsem přišel příliš pozdě? Co se tu dělo od rána?“

„Ale dohromady nic!“ zívł Melifaro. „Přišel Čemparkaroke, majitel Staré bodliny. Aspoň to byla nějaká podivná! Prohlásil, že své firemní relaxační polévky dělá úplně bez magie, jen když má dobré byliny. Ale Ochollova náušnice je prý luxusní věcicka a zákazníkům se bude líbit. Legrační chlapík. Chtěl, abychom mu nasazovali náušnici před zrcadlem, aby celý rituál mohl sledovat. Řekl jsem si, že se povyrazím, a zavolal jsem pár podrízených. Chlapci ho obstoupili, každý měl zrcadlo, takže se mohl pozorovat ze všech úhlů. Dával jsem mu náušnici do ucha a vykřikoval při tom nějaká hrozná zaklínadla, z nichž jsem si půlku vymyslel na místě. Byl úplně blažený! Půl hodiny se vykrucoval před zrcadlem na chodbě, zároveň zval policisty k sobě do lokálu, pak znovu přišel za mnou a sděloval mi, jak se mu ta náušnice líbí, a pak konečně odešel... Teď je u Staré bodliny velké mecheche, jestli tomu dobře rozumím!“

„Chceš říct, že si pro náušnici přišel jen Čemparkaroke?! Který, jak sám říkal, magii vůbec nepotřebuje? Co to má znamenat, Juffine?“ V rozpacích jsem se obrátil k ve-